

Flickan i rosa

Allt färre blickar skuggade efter hennes steg nu. Kanske var det naturliga att glömma. Kanske var det dags att bygga en fasad inför stadens följande ögon. Annars skulle hon förbli som hon varit det senaste året, för evigt stämplad som modern som tappat greppet om sig själv.

Därför hade hon gjort sig prydlig, med sitt hår nätt uppsatt och stora juveler dinglande i öronen, som om hon vandrade framför en publik. Kvinnan var välsminkad för att hemlighålla den ömma tyngden under hennes ögon och kinderna var målade för att dölja hennes urgröpta ansikte. En utstrålning av nervositet drog sig efter varje steg som hon tog.

Kvinnan stannade ängsligt framför stadens lilla matkiosk, sin nätta, bruna handväska i hårt grepp. Butikens dörrklocka plingade till på ett familjärt sätt, då hon klev in. Ut ur handväskan, under tyngden av noppigt, rosa tyg drog hon ut en skrynklig shoppinglista. Kvinnan svepte en söndertuggad nagel över listan, vandrade fram till hyllan med träskylten som tecknade för mjölkprodukter och öppnade kylens dörr.

Det fanns endast kvar en kartong av mjölken som hon alltid köpte, den smakade unket och lyckades aldrig släcka hennes törst, ändå köpte hon den. Mjölkkartongen låg kall och fuktig mot kvinnans hud. På baksidan av mjölkkartongen tittade hälften av ett ansikte upp mot henne. Skolfotot av en tjej i rosa tröja, med milda ögon och de allra rödaste kinderna som gav flickan ett juvenilt utseende.

Över flickan på fotografiets ansikte hade placerats en skrikande illröd rabatt-lapp. Kvinnan petade oroligt i kanten av lappen och svepte sitt finger över tjejens näsa. Nagelbanden var irriterade och rödbitna, själva naglarna hade hon tuggat ner till små stumpar. Mjölkkartongen vilade kall mot hennes hud.

-

I stadens skolor hölls det tal och samlingar, säkerhet och annat onödigt trams. Man skulle akta sig så att man inte fick samma grova öde som flickan i rosa. Med tiden doldes hennes personlighet, hennes humanitet. Flickan i rosa blev en läxa för andra, ett exempel, till slut bara en siffra i en databas.

På begravningen stod grannkvinnorna och ”ojjade” sig högljutt med sina småbarn hårt om hållna i sina famnar. Nästan som en förolämpning vankade de fram och tillbaka med barnen, som om de skulle möta samma slut så fort mammorna släppte taget.

Graven sitter tom och så kommer den länge göra. Ändå ligger det blommor på kistan, ändå hölls det en begravning, ändå sörjde alla, som om hon var död. Kanske var hon död, det var ju ingen som letade mera.

-

Kvinnan trycke impulsivt ner sin lediga hand i den bruna väskan vid sin sida och kramade hårt om det smutsiga rosa tyget som låg på botten, som hon vägrat tvätta sedan hon placerat det där. Hon hade stått lam och stirrat på baksidan av mjölkförpackningen så länge att hennes händer darrade, hon sade till sig själv att det var på grund av kylan som stod öppen och gick raskt fram till betjäningsskåpet.

Mjölkkartongen låg kall mot hennes hud. Kall som ett lik.

Ada Lindroos